

Τι κι αν κανείς δεν μας το λέει Ενάντια σε θεούς και δαίμονες

Του **Γιώργου Μητραλιά**

Η Καταλονία ψηφίζει σε δημοψήφισμα για την ανεξαρτησία της την 1η Οκτωβρίου και οι ηγέτες της ανακοινώνουν ότι στην περίπτωση που κερδίσει το “Ναι”, η ανακήρυξη της “Ανεξάρτητης Δημοκρατίας της Καταλονίας” θα γίνει μέσα στις 48 ώρες που θα ακολουθήσουν το δημοψήφισμα! Είδατε ή ακούσατε πουθενά αυτή την είδηση; Στα ελληνικά και στα ξένα “μεγάλα” ΜΜΕ; Μήπως-έστω- ακούσατε κάποιο κόμμα ή ηγέτη κόμματος στην Ελλάδα ή κάπου αλλού στην Ευρώπη να αντιδρά σε αυτή την είδηση; Μάταιος κόπος. Μην ψάχνετε. Με μια ή δυο εξαιρέσεις, το μπλάκ άουτ είναι απόλυτο και αυτή η είδηση είναι σαν να μην υπήρξε ποτέ. Έπεσε θύμα μιας πρωτοφανούς καλά συντονισμένης διεθνούς λογοκρισίας στην οποία υπάκουσαν χιλιάδες ΜΜΕ σε όλη τη “δημοκρατική” μας Ευρώπη που, κατά τα άλλα, ορκίζεται στο όνομα της “διαφάνειας” και της “ανεξαρτησίας του τύπου”...

Και όμως, αυτή η είδηση δεν είναι παίξε-γέλασε και εγκυμονεί γεγονότα που μπορεί να φέρουν όχι μόνο το Ισπανικό Κράτος αλλά και ολόκληρη την Ευρώπη μας άνω-κάτω. Εξάλλου, η ακαριαία αντίδραση της δεξιότατης κυβέρνησης της Μαδρίτης δεν αφήνει πολλά περιθώρια για αμφιβολίες: η υπουργός Άμυνας του κ. Ραχόϊ, η σκληροπυρηνική Κα Ντολόρες ντε Κοσπεδάλ έσπευσε να θυμίσει σε όλους και με νόημα ότι **“οι Ένοπλες Δυνάμεις και η Αστυνομία βρίσκονται εκεί όπου πρέπει για να υπερασπιστούν...την (εδαφική) ακεραιότητα (της Ισπανίας)”**. Και για να γίνει ακόμα πιο συγκεκριμένη, η υπουργός Άμυνας πρόσθεσε: “Στο (Ισπανικό) Κράτος αρκούν 24 ώρες για να παραλύσει” την απόσχιση της Καταλονίας...

Καμιά από όλες αυτές τις εξελίξεις δεν φαίνεται να συγκίνησε ούτε τα ευρωπαϊκά μας ΜΜΕ, ούτε τους ιθύνοντες της καλής μας Ευρωπαϊκής Ένωσης, ούτε το πολιτικό προσωπικό της Γηραιάς ηπείρου μας. **Όλοι τους επέλεξαν την εύγλωττη σιωπή, που δεν μπορεί να σημαίνει παρά ότι γυρνάνε την πλάτη τους σε αυτούς τους ατίθασους Καταλανούς και συντάσσονται με τη Μαδρίτη και την κυβέρνησή της.**

Και ίσως να μην έχουν άδικο καθώς η ανακήρυξη της ανεξάρτητης Καταλανικής Δημοκρατίας θα αποτελέσει δεινότατο πλήγμα στη νεοφιλελεύθερη Ιερά Συμμαχία που κυβερνάει την Ευρώπη -και κάθε μια από τις χώρες της- εδώ και 35 χρόνια. Και επίσης, επειδή έτσι συνεχίζουν μια “λαμπρά” παράδοση, κάνοντας “απλούστατα” ό,τι έκαναν οι πρόγονοί τους στο μακρινό 1936, όταν και εκείνοι γύρισαν επιδεικτικά την πλάτη τους τόσο στην επαναστατημένη Ισπανία όσο και στην εξεγερμένη και αυτονομημένη Καταλονία. Με τις τραγικές -για όλη την Ευρώπη και όλους τους Ευρωπαίους- συνέπειες που γνωρίζουμε...

Ωστόσο, μάταιος ο κόπος τους. Το ότι αρνούνται να μας πληροφορήσουν για τις καταγιστικές καταλανικές εξελίξεις δεν σημαίνει κι ότι αυτές δεν υπάρχουν, ούτε και ότι δεν έχουμε πια μπει στην τελική ευθεία της (προαιώνιας) αναμέτρησης της Βαρκελώνης με τη Μαδρίτη, που ανατρέπει πολλά δεδομένα και ήδη διαμορφώνει το νέο πολιτικό σκηνικό στο Ισπανικό Κράτος αλλά και στη Καταλονία. **(1)**

Και φυσικά, δεν είναι τυχαίο ότι **στην αφετηρία και συνάμα στο επίκεντρο όλων των διλημάτων και όλων των ζυμώσεων βρίσκεται το -παλιό καλό- δικαίωμα στην αυτοδιάθεση των λαών. Ναι ή όχι έχουν οι Καταλανοί το δικαίωμα να αποφασίσουν αυτοί οι ίδιοι για την τύχη τους, ψηφίζοντας σε δημοψήφισμα αν θέλουν ή δεν θέλουν να αποσχιστούν από το Ισπανικό Κράτος και να ζήσουν σε ένα νέο δικό τους ανεξάρτητο Κράτος, την “Ανεξάρτητη Δημοκρατία της Καταλονίας”;** Κατηγορηματικά όχι δεν το μπορούν, δηλώνουν από τη Μαδρίτη όχι μόνον οι κυβερνώντες δεξιοί του Λαϊκού Κόμματος αλλά και οι σοσιαλδημοκράτες (PSOE) του νεοεκλεγμένου Πέδρο Σάντσεσ, που μαζί με τους επίσης (νεόκοπους) νεοφιλελεύθερους “Θιουδαδάνος” συντάσσονται ήδη σε μια συμμαχία που είναι έτοιμη για τα πάντα προκειμένου η καταλανική κυβέρνηση να μην μπορέσει ούτε καν να στήσει τις κάλπες του δημοψηφίσματος της 1ης Οκτωβρίου! Και μαζί τους, το σύνολο των ισπανικών ΜΜΕ με πρώτη και καλύτερη την “έγκυρη” El País των μεγάλων οικονομικών συμφερόντων, που μοιάζει αφιονισμένη καθώς απειλεί και αφορίζει καθημερινώς με πύρρηνα άρθρα τους Καταλανούς “προδότες” του μεγάλου και “αιώνιου” ισπανικού Κράτους.

Ναι, το μπορούν δηλώνουν από την άλλη, όχι μόνον οι υπέρμαχοι της καταλανικής ανεξαρτησίας αλλά και εκείνοι που υποστηρίζουν μεν το δικαίωμα των Καταλανών να στήσουν τις κάλπες του δημοψηφίσματος και να αποφασίσουν αυτοί οι ίδιοι για το μέλλον τους, χωρίς όμως να υποστηρίζουν και τη δημιουργία του ανεξάρτητου καταλανικού Κράτους. Ποιοι είναι αυτοί; Κατ’αρχήν, είναι η ηγεσία των **Podemos** που μετά από πάμπολλους δισταγμούς και παλινωδίες, αποφάσισε τελικά να μην εναντιωθεί στο δικαίωμα των Καταλανών στην αυτοδιάθεση, παραμένοντας όμως υπέρμαχος της “ενότητας του Ισπανικού Κράτους”. Ανάλογη στάση ακολουθεί τελικά και το (πάλαι ποτέ μεγάλο) Σοσιαλιστικό κόμμα της Καταλονίας, που εξαιτίας αυτής της μεταστροφής του αναγκάστηκε να πάρει αποστάσεις από το PSOE. Τέλος, άγνωστη παραμένει η στάση που θα αποφασίσει να υιοθετήσει τελικά το υπό δημιουργία (μεγάλο) αριστερό κόμμα της πάντα δημοφιλούς δημάρχου της Βαρκελώνης **Άντα Κολάου**, που ενώ υποστηρίζει το δημοψήφισμα διατηρεί τουλάχιστον αμφιβολίες για τη μορφή που θα πρέπει να πάρει η αναμφισβήτητη “εθνική κυριαρχία” των Καταλανών.

Όσο τέλος, για τους πρωταγωνιστές της ιστορίας μας, δηλαδή την Καταλανική κοινοβουλευτική πλειοψηφία και συμμαχία που τάσσεται υπέρ του διπλού “Ναι” (Si-Si), δηλαδή τόσο υπέρ του δικαιώματος στην αυτοδιάθεση όσο και υπέρ της ανεξαρτησίας της Καταλονίας, αυτή αποτελείται βασικά από τρία κόμματα, που υποστηρίζονται όμως από τις μεγάλες οργανώσεις και πολιτιστικά κινήματα της Καταλονίας που αριθμούν πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ενεργά μέλη.

Πρόκειται κατ’αρχήν, για το επί δεκαετίες παντοδύναμο κόμμα της Καταλονίας του σημερινού πρωθυπουργού **Κάρλες Πουτσοντεμόντ** (και του γνωστότερου προκατόχου του Αρτούρ Μας) που μετά από πολλές διασπάσεις και αποχωρήσεις των πιο νεοφιλελεύθερων στελεχών του, ακολουθεί πτωτική πορεία στις τελευταίες εκλογές και δημοσκοπήσεις. Η πρόσφατη εθνικιστική ριζοσπαστικοποίηση αυτού του σαφώς αστικού κόμματος είχε ως αποτέλεσμα να το εγκαταλείψουν (καταγγέλλοντάς το με οργή) οι εκπρόσωποι του μεγάλου καταλανικού κεφαλαίου, με επικεφαλής τον ίδιο τον πρόεδρο των Ισπανών επιχειρηματιών, τον πάμπλουτο...Καταλανό Χουάν Ροσέλ!

Μαζί στην καταλανική κυβέρνηση -αλλά και πάνω- από το κόμμα του πρωθυπουργού Πουτσοντεμόντ, είναι η ιστορική **Esquerra Republicana** (Ρεπουμπλικανική Αριστερά), ένα ιδιότυπα σοσιαλδημοκρατικό καθαρά εθνικό καταλανικό κόμμα με πολλές πολιτικές “ευαισθησίες”, που είναι ανυποχώρητο στις ανεξαρτησιακές του θέσεις και προηγείται με διαφορά όλων των άλλων κομμάτων που πρεσβεύουν την καταλανική ανεξαρτησία. Εκτός καταλανικής κυβέρνησης αλλά σε συμμαχία με τα δυο προαναφερθέντα κόμματα, είναι η μικρότερη αντικαπιταλιστική **CUP**, που εξαιτίας του ρυθμιστικού της ρόλου αλλά και των αμεσοδημοκρατικών και ελευθεριακών της πρακτικών προκαλεί μόνιμο πονοκέφαλο τόσο στους εχθρούς της Μαδρίτης όσο και στους “φίλους” της Βαρκελώνης, συνδυάζοντας την εθνική ανεξαρτησία της Καταλονίας με τη κοινωνική απελευθέρωση των Καταλανών.

Ιδού λοιπόν εντελώς συνοπτικά οι τελευταίες καταकुσμικές εξελίξεις αλλά και το πολιτικό τοπίο που αυτές διαμορφώνουν στο ισπανικό Κράτος και στη Καταλονία. Όμως, ας μην νομισθεί ότι όλα αυτά ενδιαφέρουν αποκλειστικά και μόνο κάποιους “περίεργους” και ιδιαίτερα ευαίσθητους με τα τεκταινόμενα σε κόσμους μακρινούς και εξωτικούς. Δυστυχώς, δεν είναι διόλου έτσι και “κάτι μας λείει” πως στους επόμενους 4-5 μήνες, οι πάντες, με πρώτους και καλύτερους τους πολιτικούς μας, θα αναγκαστούν -έτσι κι αλλιώς, είτε το θέλουν είτε όχι- να διαλέξουν και πάρουν ντε φάκτο θέση: **Με τη Μαδρίτη του Ραχόι ή με το δικαίωμα των Καταλανών στην αυτοδιάθεση; Με τη νέα ευρωπαϊκή Ιερά Συμμαχία των “από πάνω” ή με τον εξεγερμένο καταλανικό λαό που διεκδικεί τα εθνικά και κοινωνικά του δίκαια;...**

Σημείωση

1. Επειδή η Καταλονία θα βρεθεί στο αμέσως προσεχές μέλλον στο επίκεντρο της διεθνούς επικαιρότητας, καλό είναι να αρχίσουμε να τη γνωρίζουμε. Ας ξεκινήσουμε λοιπόν με τον εθνικό της ύμνο, που δεν είναι άλλος από το **Els Segadors** (Οι Θεριστές), ένα λαϊκό τραγούδι του 17ου αιώνα, απαγορευμένο για αιώνες από τους άρχοντες της Μαδρίτης και δυνάστες της Καταλονίας. Ειδικά τα τελευταία χρόνια, το Els Segadors τραγουδιέται από εκατοντάδες χιλιάδες ή και εκατομμύρια Καταλανούς είτε π.χ. στο Nou Camp όταν η Μπαρσελόνα παίζει με τη Ρεάλ Μαδρίτης, είτε στους δρόμους και στις πλατείες στις γιγάντιες διαδηλώσεις υπέρ της ανεξαρτησίας. [Εδώ το ακούμε](#) από την Capella Reial, υπό τη διεύθυνση του μεγάλου Καταλανού μουσικού Jordi Savall.

Πηγή: contra-xreos.gr